

tiếng lớn, bọn trộm hoảng kinh lật đặt bỏ chạy tứ tán, để lại những đồ của chúng nó đã lấy của người.

Đến khi trời vừa tảng sáng, bà liền leo xuống, thì thấy những đồ châu báu và bạc tiền đầy dưới gốc nên bà lựa những món quý giá như: vàng, bạc, ngọc ngà, xuyên, bông tai v.v.. rồi lần lượt đem về nhà.

Con dâu phụ thấy mẹ chồng trở về, liền kinh hãi và tưởng rằng bà đã hiện hồn về nhà, nên nhắm mắt và lách mặt cúi đầu, chẳng dám chào hỏi. Còn chồng của nàng thì lại tưởng mẹ mình đã siêu sanh nơi cõi Trời, nay về thăm mình, nên lật đặt chấp tay lạy mẹ mà nói rằng: “Con nhờ vợ của con khuyên bảo dùng phương pháp “Hóa sanh độ tử, thoát kiếp siêu hồn”. Nên nay mẹ được lên ở cõi Trời mà về thăm con, thì con rất vui mừng”.

Bà mẹ nghe con nói như vậy mới biết đầu mình đã muốn hại mình, nên bà “nhân kế tụt kế”, nghĩa là bà dùng cái kế của người đầu đã hại bà đó mà trở lại hại nó. Bà bèn nói rằng: “Mẹ nhờ hai vợ chồng con làm phép siêu thăng cho mẹ, nên nay mẹ được giải thoát mà sanh về cõi Trời, hưởng được nhiều điều phước báo. Hai vợ chồng con ăn ở như vậy mới được trọn phần hiếu thảo”.

Bà lại day mặt qua người dâu, vừa đưa mấy món báu cầm nơi tay mà nói rằng: “Những món: ngọc, bông tai, vòng, vàng, xuyên này là vật của ông bà con cậy mẹ đem về cho con. Nhưng vì mẹ chân yếu gối dòn, thân gầy sức mỏng, nên xách đem về chẳngặng nhiều. Vả lại mấy người ấy nhỡ với mẹ bảo con cũng làm phép siêu thăng như con đã làm mẹ vậy, đặng con lên Thiên đường mà lãnh lấy những đồ châu báu ấy còn rất nhiều.”

Người dâu phụ nghe mẹ chồng mình nói như vậy, tưởng là sự thật,

nên vui mừng mà nói với chồng rằng: “Ngày nay mẹ có duyên sa xuống hầm lửa mà được lên cõi Trời hưởng những vật lạ của báu; nhưng tiếc vì thân mẹ già yếu, nên chẳng đem hết của cải về được. Vậy nếu chàng bằng lòng cho phép thiếp làm phép siêu thăng như mẹ vậy, thì chắc thiếp đem tất cả những đồ châu báu ấy về hết, khi ấy chúng ta sẽ trở thành đại phú gia, mặc sức cùng nhau hưởng sự sung sướng!”

Người chồng nghe vợ tỏ ý như thế, thì cũng vui vẻ bằng lòng liền đào một cái hầm làm y theo cách đã thiêu mẹ mình ngày trước.

Nhưng than ôi! Khi hầm lửa vừa sắp đặt xong, con dâu phụ kia liền gieo thân mình xuống, của cải châu báu đâu chẳng thấy trái lại phải bị ngọn lửa thiêu đốt nóng không thể tưởng tượng và kết quả tiêu tan thành tro bụi. Thật là một quả báo rùng rợn đáng làm gương cho những nàng dâu bất hiếu với mẹ chồng.

#### Lời bàn:

Qua chuyện cổ tích kể trên, chúng ta học được nhiều bài học kinh nghiệm. Trong cuộc sống vợ chồng, tuy sự tin tưởng nhau là một yếu tố rất quan trọng trong vấn đề duy trì tình yêu, nhưng yếu tố trí tuệ cũng quan trọng không kém. Thật vậy, không phải cứ hề yêu là người phối ngẫu của mình nói gì mình cũng nghe hết. Thậm chí họ dùng những kiểu cách màu mè, ngọt ngào, giả dối để bảo mình giết mẹ mình, mình cũng tin! Thật đáng thương thay cho anh chồng Bà La Môn ngọc ngạch! Điều này người đời gọi là “*tình yêu mù quáng*”. Vậy xin cảnh tỉnh những ai có gia đình, nếu có tin người phối ngẫu của mình, cũng xin hãy tin độ 8/10, còn chừa 2/10 lại để dùng trí tuệ

mà cân nhắc, đắn đo, kéo sẽ đi đến những quyết định sai lầm, làm hại người, hại mình, tan vỡ hạnh phúc gia đình, lúc đó nếu có ân hận thì chuyện cũng đã muộn màng!

Bây giờ chúng tôi xin nói về người vợ. Người vợ thật là một người lằng loàn, trắc nết. Nàng đã có chồng rồi, mà ông chồng lại là một người hiền hậu, biết thương vợ hết lòng, vậy mà còn sanh tâm đèo bồng, lẳng lơ, “*hàng ngày mơ tưởng việc ngoại tình*”.

Theo luân lý Á Đông ngày xưa, một người đàn bà như vậy đáng bị xử lăng trì hoặc đóng bè chuối thả trôi sông. Đã thế lại còn thâm độc, muốn giết chết mẹ chồng để không còn ai nhìn thấy việc làm sai trái của mình. Cô ta biết lợi dụng tôn giáo để đưa mẹ chồng đến chỗ chết mà ông chồng không một lời oán trách, trái lại còn hoan hỷ theo.

Tuy nhiên “*nhân quả báo ứng hiện tiền*”, nếu nói theo thế gian thì gọi là “*trời bất dung gian*”, khiến bà mẹ không chết, lại được của báu, đem về nhữ lòng tham của người con dâu và cuối cùng, cô ta trúng kế phải chịu chết thiêu dưới hầm lửa đỏ.

Theo như tinh thần Từ Bi của đạo Phật, bà mẹ làm như vậy cũng hơi ác. Vì Đức Phật có dạy: Lấy oán báo oán thì oán ấy chấp chùng, chỉ có lấy ân báo oán thì oán ấy mới tiêu tan. Vậy, nếu chúng ta là Phật tử thì chúng ta sẽ không hành xử như bà mẹ trong câu chuyện, chúng ta sẽ rộng lượng tha thứ cho nàng dâu kia. Tuy nhiên, dù nàng ta có được tha thứ thì cái quả báo giết hại người cũng không tha cho nàng, nàng cũng sẽ bị trừng phạt một ngày nào đó trong hiện đời, hoặc qua kiếp sau nàng cũng sẽ phải trả, trừ phi nàng biết sám hối ăn năn, thì cái quả sẽ nhẹ hơn được đôi chút.

Việc tin sâu nhân quả là nền tảng chính yếu trong đạo Phật. Đã là một